

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2011. év április hó 1. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

ÍTÉLETET:

A testi sértés bűntette miatt **vádlott** ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 23.B.352/2010/23. számú ítéletét **megváltoztatja** és a vádlott szabadságvesztés büntetését 3 (három) év börtönbüntetésre enyhíti.

A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt 2010. szeptember 10. napjáig rendeli beszámítani.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 3.000 (háromezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A vádlottat a Fővárosi Bíróság a 2010. szeptember 10. napján kelt 23.B.352/2010/23. számú ítéletével a Btk. 170.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés I. fordulata szerint minősülő és büntetendő testi sértés bűntettében mondta ki bűnösnek és ezért őt 3 év 8 hónap börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította, valamint rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a felmerült bűnügyi költség viselésére is.

Az ítélet ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést a kiszabott büntetés enyhítése végett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.798/2010/1. számú átiratában a tényállás kisebb mértékű kiegészítését, egyebekben pedig az elsőfokú határozat helybenhagyását indítványozta.

A Fellebbviteli Főügyészség relatív eljárási szabálysértésként értékelte, hogy az elsőfokú bíróság az okiratokat nem felolvasással, hanem ismertetéssel tette a tárgyalás anyagává. Megállapította ugyanakkor, hogy a tárgyalás korábbi szakaszában a releváns okirati bizonyítékok felolvasása is megtörtént, így ez az eljárási szabálysértés a felülbírálatot nem akadályozza.

Indítványozta ugyanakkor a Fellebbviteli Főügyészség, hogy az ítélet tábla a vádlott személyi körülményeire vonatkozóan megállapított ítéleti tényállást az elmeorvos-szakértői véleményben rögzítettekkel egészítse ki. Egyebekben álláspontja szerint a tényállás megalapozott, hiánytalan, az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének is eleget tett, kellően megindokolva, hogy miért nem fogadta el a vádlottnak a jogos védelemre történő hivatkozását.

A vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű és törvényes a cselekmény minősítése is.

A büntetés kiszabása körében értékelt bűnösségi körülmények tekintetében azonban az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú ítélet kiegészítésre szorul. További súlyosító körülményként kell értékelni, hogy a konfliktusok erőszakos rendezési módja elszaporodott. Az ügyészi álláspont szerint a vádlott eddigi életvitelére tekintettel a büntetés enyhítése nem indokolt, ezért a kiegészítéseken túlmenően az elsőfokú határozat helybenhagyására tett indítványt.

A nyilvános ülésen a védő az enyhítésért bejelentett fellebbezését fenntartotta.

Hivatkozott arra, hogy a vádlott folyamatosan dolgozik, havi keresete 80-90.000 Ft. Utalt arra is, hogy a vádlott élettársa jelenleg ötödik hónapos terhes, így összesen négy gyermekről és a születendő ötödik gyermekről kell majd gondoskodnia.

A védelem álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a vádlott javára szóló enyhítő körülmények közül a sértetti megbocsátást és a cselekmény beismerését sem értékelte kellő súllyal, csakúgy, mint azt a körülményt, hogy négy kiskorú gyermeke van a vádlottnak. Hivatkozott a védő a jelentős időmúlásra is és mindezek alapján a kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt.

A vádlott az utolsó szó jogán a folyamatos munkavégzésére és a felesége terhes állapotára hivatkozott.

A Fővárosi Ítélet tábla az elsőfokú ítéletet a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján az enyhítésre irányuló védelmi és vádlotti fellebbezés folytán bírálta felül.

A felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta. Megállapította azt is - reflektálva a Fellebbviteli Főügyészség relatív eljárási szabálysértésére -, hogy az időközben módosított és jelenleg hatályos Be. 301.§ (1) bekezdése szerint már nem követett el relatív eljárási szabálysértést az elsőfokú bíróság akkor, amikor felolvasás helyett csupán ismertetéssel tette az okiratok tartalmát a tárgyalás anyagává.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a vád tárgyává tett cselekmény elbírálásához szükséges valamennyi releváns körülményt az elsőfokú bíróság feltárta, és azokat a logika szabályainak megfelelően egyenként és összességében értékelte, mérlegelte.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett, kellőképpen megindokolva azt, hogy a vádlott védekezését miért nem fogadta el.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra vonatkozóan rögzíthető, hogy az túlnyomó, meghatározó részében megalapozott, azonban az iratok tartalma alapján kiegészítésre szorul az alábbiak szerint.

Az elsőfokú ítélet 3. oldal 2. bekezdése után a következőket illeszti be a másodfokú bíróság:

A vádlott sem a cselekmény elkövetésekor, sem pedig jelenleg nem szenved olyan kóros elmeállapotban, amely korlátozta vagy kizárta volna őt abban, hogy a cselekményének társadalomra veszélyes következményeit felismerje, illetve, hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjék.

Átlagos értelmi képességekkel rendelkező személy, akinek a személyisége éretlen és személyiség szerkezete kevésbé differenciált. A vizsgálati eredmények azonban kórosnak értékelhető személyiségfejlődési tendenciát nem állapítottak meg. A cselekményt a vádlott szokvány ittas állapotban követte el (nyomozati iratok 329-343. oldal).

Az elsőfokú ítélet 3. oldal 3. bekezdését az ítéltábla azzal egészíti ki, hogy a vádlott és a sértett testközelen, karnyújtásnyi távolságra álltak egymástól, a vádlott a kést bal kezében fogta a szúrás pillanatában (nyomozati iratok 359. oldal).

Az elsőfokú ítélet 3. oldal 6. bekezdés második mondatát kiegészíti azzal, hogy a mentőket 17 óra 45 perckor hívták ki (nyomozati iratok 93. oldal).

A 4. oldal 2. bekezdését pedig azzal egészíti ki, hogy a sértetten hasfeltáró műtétet kellett végrehajtani és 2009. július 29. napjától 2009. augusztus 25. napjáig állt kórházi kezelés alatt.

Az ekként kiegészített ítéleti tényállás már minden tekintetben megalapozott és hiánytalan, így az irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A bizonyítékok értékelése körében a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy törvényesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást elsődlegesen a sértett vallomása, valamint az azt alátámasztó igazságügyi orvosszakértői vélemény, tanú1., tanú2. tanúk nyilatkozatára alapította és a vádlotti előadást csak abban a részében fogadta el, amely nem volt ellentétes az eljárás egyéb adataival.

A vádlott az eljárás során azt egyáltalán nem vitatta, hogy egy késsel hastájékon szúrta a sértettet. Érdemi védekezésként arra hivatkozott, hogy lényegében őt érte

támadás, hiszen először a sértett hadonászott és döfködött felé egy vasvillával, amellyel abban az esetben, ha ő nem hátrál, akkor őt meg is szúrta volna.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor ezt a vádlotti védekezést elvetette.

A vádlott által előadottakat cáfolta ugyanis a sértett erre vonatkozóan mindvégig tagadó nyilatkozata. A sértett vallomásának hitelességét az is megerősítette, hogy a konfliktus kialakulásának okát az általa tett becsmérő kijelentésben jelölte meg, ami egyértelműen arra utal, hogy nem is igyekezett a saját negatív magatartását menteni vagy szépíteni.

A vádlott előadása szerint egymással szemben testközelben, karnyújtásnyi távolságra álltak a sértettel akkor, amikor a szúrás történt, amely szintén kizárja, hogy a sértett vasvillával a kezében hadonászott volna a vádlott felé a szúrást megelőzően.

Továbbmenően alátámasztja a vádlotti védekezés hiteltelenségét az is, hogy a helyszíni szemle során a közelben vasvillát nem találtak a nyomozók.

Utal a másodfokú bíróság arra is, hogy a szúrás pillanatában a vádlott és a sértett egymáshoz képesti testhelyzetét az orvosszakértői véleményben rögzítettek is alátámasztották.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bíróságnak az e körben kifejtett indokolásával.

Az elsőfokú bíróság okszerűen és törvényesen jutott tehát arra az álláspontja, hogy a vádlott a terhére rótt cselekményt elkövette, melyet a rendelkezésre álló bizonyítékok egyértelműen alátámasztottak.

Ugyancsak megállapítható, hogy a cselekmény jogi minősítése is törvényes, azonban a jogi indokolás pontosítása szükséges.

Az elsőfokú bíróság ugyanis az ítélet 9. oldalának 5. bekezdésében azt rögzítette, hogy a vádlott a cselekményét egyenes szándékkal követte el. Ez ugyan fogalmilag nem kizárt, de abban az esetben, ha az elkövető tudata a véghezviteli magatartás kifejtésekor átfogja azt, hogy a sértett életének a megmentése csak az időben érkező szakszerű orvosi beavatkozás eredményeként történhet meg, az eshetőleges szándékkal elkövetett emberölés, illetőleg a halálos eredmény elmaradása esetén a büntett kísérlete megállapításának van helye (BH 1997. 268.).

A fentieket értelmezve megállapítható és a kialakult bírói gyakorlat is egyértelműen abba az irányba mutat és egységes arra vonatkozóan, hogy az életveszélyre, mint eredményre legfeljebb az eshetőleges szándék terjedhet ki, különben a cselekmény jogi minősítése nem ez lenne. E helyesbítéstől eltekintve az elsőfokú bíróság jogi érvelése is helytálló.

A büntetés kiszabása körében a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság döntő részében felsorolta mind a vádlott javára, mind pedig a terhére értékelhető bűnösségi körülményeket, azok kiegészítése azonban alábbiak szerint szükséges.

További súlyosító körülményként kell értékelni, hogy a konfliktus erőszakos rendezési módja az utóbbi időben elszaporodott. Erre vonatkozóan az ítéltábla az ügyészi állásponttal egyetértett.

Nyomatékos enyhítő körülményként kell ugyanakkor a vádlott javára értékelni, hogy mindent megtett azért, hogy a sértetthez minél hamarabb orvosi segítséget hívjon, további enyhítő körülményként kell figyelembe venni, hogy a vádlott élettársa jelenleg ötödik hónapos terhes. Ugyanakkor ki kell emelni, hogy a négy kiskorú gyermekes családi állapot a vádlott javára enyhítő körülményt nem jelent, tekintettel arra, hogy a gyermekek tényleges tartásáról nem gondoskodik, nevelőszülőknél nyertek elhelyezést.

Az enyhítő körülmények súlyára tekintettel a Fővárosi Ítéltábla eltúlzottan súlyosnak találta az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetést és azt a rendelkező rész szerinti mértékre enyhítette.

A rendelkező részben feltüntette a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő zárónapját, hiszen a vádlottat az elsőfokú ítélet kihirdetésének a napján szabadlábra helyezték.

A Fővárosi Ítéltábla a bűnügyi költség viselésére vonatkozóan a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett tekintettel arra, hogy a bejelentett vádlotti és védői fellebbezés eredményre vezetett.

Összességében a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fentiek szerint a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2011. év április hó 1. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

Dr. Halász Irén sk.

előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk

bíró

A Fővárosi Bíróság 23.B.352/2010/23. számú ítélete a Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság 5.Bf.333/2010/5. számú ítéletében írt változtatással 2011. év április hó 1. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2011. év április hó 1. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő